

Havn boscatte Mand, der fra et af disse Steder vilde drive en saadan Forretning, fortjente den Tillid, der dertil udfordres. Jeg troer, at den ærede Justitsminister for meget har sættet Diet paa den omtalte lille Particularitet, og jeg haaber, at han vil være enig i, at Bedømmelsen dog kun virkelig kan foretages af Øvrigheden paa det Sted, hvor Vedkommende er bosat, især da man jo, som der er gjort opmærksom paa, paa ingen Maade kan i den Grad stavnsbinde Forretningen til Stedet, at ikke den, der har faaet Tilladelsen, jo baade selv kan reise omkring og drive sin Agenturforretning paa andre Steder og kan udsende Fuldmægtige dertil; hvad Lovudkastet derom indeholder, har Udvalget jo nemlig ikke foreslaet forandret. Medens jeg altsaa anseer det for temmelig ligegyldigt, om Thinget vil vedtage Justitsministerens Forslag under Nr. 1 til 3 til § 1 eller Udvalgets Forslag til § 1, mener jeg derimod, at det i alt Fald gjør Ret i at fastholde den, som det forekommer mig, vel motiverede Fordring, der af Udvalget er opstillet i dets nye § 4, at det er der, hvor Manden er bosat, at han skal erhverve sig Tilladelsen, som han saa kan benytte overalt i Landet, og jeg anbefaler derfor med andre Ord at stemme mod Justitsministerens Underændringsforslag Nr. 4.

Men medens jeg nu kan tage disse Spørgsmaal temmelig let, kan jeg derimod paa ingen Maade gjøre det Samme med Hensyn til den Dissens, der har vilst sig i Udvalget, og som hyderligere synes at vise sig her under Forhandlingen med Hensyn til Forslaget under Nr. 14. Jeg har maastee ikke forstaaet den ærede Justitsminister rigtigt, eller ogsaa har han maastee udtalt sig mindre skarpt, men det forekom mig, at han sagde, at han ikke havde tænkt sig, at de Paagældende skulde have Nogetsomhelst med Politimesteren at gjøre. Jeg skal i den Anledning tillade mig at oplæse Lovudkastet, som det vil komme til at lyde, dersom Udvalgets Ændringsforslag under Nr. 13 og 14 forkastes. Det vil da hedde i næstsidste Afsnit af § 6: „Contracten, der skal være forsynet med vedføjet Oversættelse i det engelske Sprog, bliver at forevise Politimesteren og derpaa, forsynet med dennes Paategning, at udlevere vedkommende Udvandrer“. Dette er det, som nu

staar i Lovudkastet, og det, som Udvalget har foreslaet under Nr. 13 og 14, slutter sig i Tanken fuldstændigt hertil. Hvori Forandringerne bestaae, vil bedst sees, naar jeg oplæser Forslagene Nr. 13 og 14 tilfammen, der lyde saaledes: „Contracten, som skal være affattet i det danske Sprog og forsynet med engelsk Oversættelse, afleveres, tilligemed en Gjenpart, til vedkommende Politimester. Efter at have forvisset sig om, at Contracten fyldestgjør de i denne Paragraph indeholdte Bestemmelser, tilbageleverer Politimesteren Originalen, forsynet med sin Paategning, til Udvandreren“. Nu spørger jeg: Hvori bestaaer Forskjellen mellem disse to Forslag og Lovudkastets Bestemmelse? Den bestaaer i to Ting. For det Første fordrer det nemlig, at der tilligemed Originalen skal indleveres en Gjenpart. Deri er det dissenterende Medlem i Udvalget nu fuldkomment enig, og Ministeren finder det ogsaa fuldkomment hensigtsmæssigt, at Politimesteren, der eventuelt skal paafjende, om Contracten er i Orden eller ikke, som altsaa eventuelt skal afgive en Dom eller en Resolution, som kan have til Følge, at man kan tage baade Bøder og Erstatning ud af det stillede Depositum, har Contracten tilstede hos sig. Derom synes saaledes Alle at være enige, at denne Tilføjning er hensigtsmæssig. For det Andet bestaaer Forskjellen deri, at, medens Lovudkastet siger, at Politimesteren skal udlevere Contracten, forsynet med sin Paategning, til vedkommende Udvandrer, vil Udvalgets Fleertal have dette omstrevet saaledes: „Efter at have forvisset sig om, at Contracten fyldestgjør de i denne Paragraph indeholdte Bestemmelser tilbageleverer Politimesteren Originalen, forsynet med sin Paategning, til Udvandreren“. Deri indeholdes nu først den lille stilistiske Adskillelse imellem Contractens Original og dens Gjenpart, der er bleven nødvendig derved, at Ordet „Gjenpart“ er kommet ind, men dernæst er der derigjennem truffet den aldeles uskyldige, men meget hensigtsmæssige Bestemmelse, at det ikke blot derved, at Politimesteren giver Contracten sin Paategning, skal kunne bevises, at dette Papir har været ham forelagt, hvilket kun er af ringe Betydning, men at han, forinden han giver sin Paategning, skal have forvisset sig om,